

GENERATIEA NOUA

Revistă științifică și literară

IESE O DATĂ PE LUNĂ

REDACTORI:

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

PENTRU PARTEA LITERARĂ

Dr. C. CHABUDEANU

UN COMITET

BCU Cluj / Central University Library Cluj

COPRINSUL :

In urma ei (poezie) de Scarlat Orescu. — *Împăcare* (nuvelă) de Dem. Moldoveanu. — *Osindă* (poezie) de A. din Dorna. — *Tatăl nostru* (dramă într'un act în versuri, tradusă) de A. din Dorna. — *Cu ochii mari și visători* (poezie) de Dem. Moldoveanu. — *Teatrul Național* (dare de seamă de Biletul redacției). — *Aprobațiunea*. — *Notițe literare*, Redacția.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

STR. VÎNATORULUI 18. PRIN STR. SF. APOSTOLI

BUCURESCI

ABONAMENTUL :

Pentru un an lei 20
Profesorii, profesoarele și studenții universitari plătesc pe jumătate

Cine primesce două numere consecutive, se
consideră ca abonat.

CĂRRE DOMNI ABONAȚI

ȘI

M E M B R I I

Domnii care au primit scrisorile noastre însoțite de chitanțe respective, sunt rugați să bine voiască, a ne răspunde cât se poate de neîntârziat, pentru ca se putem a fi în regulă.

ADMINISTRAȚIA

Domnii Membrii și abonați noștri, cari își schimbă domiciliul cu ocazia Sf. Dimitrie, sunt rugați, a nu uita să ne arete noua lor adresă.

„GENERATIEA NOUA“

IESE ODATA PE LUNA

INȘTIINȚARE

Redacția și Administrația revistei noastre se va muta de la 27
Octombrie 1890, în strada Vânătorului No. 18. Casa D-nei Ghicka; prin
strada Sfinților Apostoli.

IN URMA EI

*Privind cum voi scormane frunze
Murind sburați cu-al tîmnei vînt,
Mă faceți, trist să-mi număr pașii
Ce mi-ați rămas pîn'la mormînt.*

*Și nu știu cum, dar sint că ochii-mi
Fără să vrîu se duc a drum,
Din cât mi-era de tristă viața
Mai tristă-mi pare că-î acum.*

*Ș'un dor nebun fără de margini
Ce-adînc străbate 'ntregă-mi fire,
Mă redeșteptă singuratic
În trista mea nefericire.*

*Sburați, sburați scormane frunze
Și voi păpînde rondunele,
Cu sborul vostru mă cuprinde
Un dor de urma dragăi mele;*

*Că m'ași tot duce, duc'e'n lume
Călătorind pământu 'ntreg,
Ași vrea s'o uit... s'o mai ved încă...
Și ce-ași vrea nu pot să 'nteleg.*

*Ași vrea s'o uit... dar cu cât plăcă
Spre ea gândirea mea pribeagă,
In ura'mi fără de hotare
Cu-atât mai mult par'că mi-e dragă.*

*Șatunci gândind că'n restul vieții
Tot tîmna gându-o să mi'l pîrte,
Fără să vrîu îmi număr pași
Ce mi-aū rămas până la mîrte.*

Sc. Orăscu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ÎMPĂCARE.

— Sărută-mă, George.

— Astă-zi.... nu, mâine or altă dată.... da; or lasă
că o să mă gândesc.

Și ea tăcu. El se dete mai la o parte și se aședă
pe trunchiul rotund al unui nuc de curând tăiat.

— «Intr'o vreme», di-se Emilia, și se ridică de pe
fânul care, verde și mirositor, odihnia în brasde lungi.
Privi pe George așa de pătrunțător, în cât el numai de
cât plecă ochii în jos și, așa cum era, cătând mereu
în spre pământ, o întrebă:

— Dar ce ai, Emilio, de te uiți așa la mine?

Și cât p'aci îi venia să'i cadă în genuchi, să'i cêră
ertare și s'o sărute, s'o sărute mereu.

Emilia, după ce și aruncă ochii ei mari și negri în
spre pórta viei de subt cõsta delului, îmbrăcat în érbă
verde și 'n flori de tóte colorile, îi răspuse cu un glas,
care avea într'însul ceva fermecător de melancolic, acea
tremurătură, acea sfială împreunată tot de o dată cu
acea liniște a trásurilor chipului, de care este vrednică
numai femea îndrăgostită și numai femea care a dorit
ceva și nu i s'a împlinit:

— Nimic. Credeam că aud un sgomot.

Tremurul frunzelor, Emilio — și și ridică ochii din pământ, și o privi lung, și ea devenea din ce în ce și mai melancolică și mai visătoare:

— Mă-e dor de tremurul de frunze....

Și o năpădiră gândurile, cari atâta vreme îi fermecaseră întreaga ființă, gândurile cari atâta vreme fuseseră pentru densa lumea ei — o lume neînchipuit de frumoasă, de tihnită și de dulce. — și, pradă numai și numai acestor gânduri, urmă:

— Și numai că mă gândesc.... și îmi răsar în minte acele vremuri de neînchipuită fericire, acele clipe de tainice și dulci tresăriri la tremurul de frunze, și mă cuprind de farmecul acelei lumi pe care am trăit-o o dată, dar acum.... așa de departe și de străină.....

+ + +

Pe poteca care merge șerpuiind printre vișele, împletite pe aracii drepti și rânduiți în șiruri negre; — pe poteca pe care, în farmecul atâtor nopți cu lună albastră și cu stele sclipitoare în nemărginire, Emilia și George își purtaseră dorul dragostei lor, se zăria un copilăș cu părul blond, care alerga nebunatic sărind mereu, și mereu agățându-se de ramurile de cais, care atârnau până la înălțimea umerilor lui goi și rotunzi.

— Vino încóce, Gogule.

— Țățica....

Și copilul alergă la Emilia.

— Mai sărută pe țățică, Gogule.

Așa... încă o dată... așa. Acuma sărută și pe «Nenea»... haide... și mai dă-mi și mie o guriță.... Ah! obraji....

Și l'împinse în brațele lui George:

— Sărută'l, George; ce frumos e..... De-aș avea eu părul lui...

— De l'ai avea.... îi tăie George vorba.

— Ei, da: uite, mă prind că m'ai săruta de-o mie de ori, de câte ori aș vrea eu, în clipa asta.

Sbor așa de iute clipele, reluă el distrat și sărută copilul.

Emilia numai de cât i'l smucește din brațe și sărută cu drag buzele rumene și subțirele ale drăgălașului copil cu părul blond; și — peste margini de vesclă, fără să se oprască tot prințând sărutul lui George de pe buzele copilului:

— Mai sărută'l o dată, George; sărutul ăsta mă l-am luat. ăsta a fost sărutul meu.

Și după o scurtă respirație:

— Al meu.

Dem. Moldoveanu.

O S I N D A

Să cred că dragă 'mă iești; să nu
Mă 'ntreb de-aseară 'ntruna ..
Si totuși gîndul îmi te dus
La tine 'n-tot de-a-una...

Că ai ochi mari, frumoși, așa 'i!
Că-am rătăcit într'înșii...
Dar n'am crezut că poți robi
Așa de grab, cu dînșii.

De te-oi iubi, ieș vină n'am
Și n'ai să îmi porți pieă;
Cînd știu că ochii și-aă vorb't,
Ioă, nu 'ți-am spus nimică.

Și dînșii de s'or fi 'nțeleș
Și ne-or fi dat osîndă,
Poate-om răbda și tu și eă,
Așa pedeapsă blindă.

FRANÇOIS COPPÉE

TATĂL NOSTRU

(LE PATER)

dramă într'un act în versuri

(traducție)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PERSOANELE

D-ȘOARA ROZA, PREOTUL, JACQUES LEROUX, UN OFIȚER, ZELIA,
VECINA, SOLDAȚI

(Scena se petrece la Belleville. Anul 1871).

O odaie cu ușe 'n fund și d-uă ferestre, dind într'o grădină cu trandafiri. In fundul grădinei, împrejmuită cu zid și a cărei poartă ie întredeschisă se vede o stradă. Mobila casei ie simplă, aproape de țară. O masă rotundă, scaune și fotoliuri de paie. La stînga un cămin de-asupra căruia ie statuieța S-tei Fecioare. In dreapta un birou și o bibliotecă plină de volume broșate. Pe pereți, un Christ răstignit, de fildeș și două tablouri de sinți. Uși in dreapta și in stînga.

Nemărginitul succes al publicării operei D-lui **François Coppée**, „**Le Pater**“, drama interzisă de guvernul francez, de a fi reprezentată, de și fusese primită cu unanimitate de comitetul de citire al teatrului „*La Comédie Française*“, ne-a făcut pe lingă să cerem D-lui *A. din Dorna*, traducția ieii, — pe care a bine-voit a ne-o da. — să consacram majoritatea paginelor acestui număr al revistei, pentru a o putea publica in întregime.

Sintem siguri că cititorii noștri, cunoscînd valoarea unei asemenea lucrări, nu ne vor învinui, de atît de puțin variată materie literară a acestui număr.

SCENA I

ZELIA, VECINA; *la ridicarea cortinei, Zelia bătrână servitoare, cu bonc de țărancă, șade pe un scaun într'o poziție doborâtă; alături de ica, vecina, femeie tânără din mahalalele Parisului, cu capul gol și cu un coș de proviziuni în mână, șade în aceeași poziție.*

VECINA

Ie-adevărat, atunci? Tălharii! L'aū răpus?

Zelia face un semn din cap, afirmativ.

Iești sigură?

ZELIA

Copilă! De-atitea ori ți-am spus!

În susul stradei Haxo — aproape —, cu alți preoți,

Alaltă-ieri, când încă mișei ceia toți

Ieraū stapini pe stradă. O da! vecinu-a spus

Că 'l-a văzut cum mîna și-a ridicat în sus

Și bine-cuvintîndu'i, sfișit a și căzut.

Nici soră-sa, nici ieū chiar, nimic n'am măi putut

Să aflu. Dar ie sigur. Atunci cînd chiezășie

'L-aū luat, ne-am zis: și ce ie, de grabă o să vie!

Cînd toată împrejurimea, ținea ca și la ie

La iel și bun atîta iera; ce sînt! Mișei!

Se-aude 'ndepărtare descărcături de puști.

VECINA *tresărind*

O doamne!

ZELIA *sculîndu-se*

Da, de-acuma, doar voi ne răsבunați

Oștiri de la Versalia, și bine-cuvintați

Veți fi.

VECINA

Mamă Zelia, tălharii 'și-iaū osînda.

Se pară că de-acuma a noastră ie isbînda.

Orașu 'ntreg nu'i alta de cît măcelărie,
 Și gîrla care curge în dos de primărie
 De-aseară ȋera roșie de sînge. Toate-aceste
 Pe cap sbîrlește părul, or pare vre-o poveste.
 Mai mult de un inocent....

ZELIA

Ce? Un inocent? Și care
 Mai multă inocență putea zice că are
 Ca ȋel? Un suflet nobil, stăpînu-mieũ. Preot
 Ce n'avea nici o dată nimic, ce dedea tot.
 Și 'l-aũ ucis. De sigur sînt niște tigrii toți,
 ȋeu nu cunosc nimica sînt de la țar', dar hoți
 Se par a fi ai voștrii, niște pușcării
 Ce fiarele întrec chiar; de sînt toți ucigași!
 Pentru comună! Ce ȋe? Proști, vorbe deșarte,
 S'omor unii pe alții și so! de soț desparte
 Să'i ȋea de chîczișic. Salvateci ȋs, or cum,
 De ȋaũ un om de treabă și îl omor în drum?
 Un om care de milă 'n asediu cel năprasnic
 Și ultima 'i cămașe 'și dăduse. Vezi? ȋe groaznic.
 Vecină, drept de-acuma, să mai fi bun n'ai voie.
 Poporul ăst de oameni, ce-omor ca de nevoie,
 Nu știe ce ȋe mila și nici le trebuĩ milă.

VECINA

Așa ȋe. Toți tãlharĩ ȋs! S'o vezi nu'ți trebuĩ silă.
 Sărmanul preot; ȋearna, în cea mai stearpă ȋcarnă,
 La cei uitați de soartă, făcea să li se cearnă
 Cu neaua, fericirea și 'l bine-cuvîntaũ.
 Bãrbat, copil, femeie, cu toți il iubeaũ;
 Și-acuma mort, o doamne! Nu'ți vine nici să crezi!
 Dar domnișoara Roza, ce-atîta il iubea,
 Atîta disperare o poate duce ȋea?

ZELIA

Nu'ți spun nimic vecină, dor singurã să vezi.
 Intiũ, a stat tăcutã, o vorbã n'a rostit.

De spaimă ie! Mă crede, credeam ca'nebunit;
 În urmă, isbucnit-a, un val de plîns, urlet
 Și blăsteme pe capu'î Paris fără de suflet;
 Amesteca în vorbă'î «ororî» și «infamii»,
 Iera grozav de-odată. În urmă, adormi
 De multă oboseală

arătînd ușa din stînga

colo 'năuntru; însă

Pe rînd, pe rînd, se-așterne, pe fața ieî mult plînsă
 Culorî, de grozăvie, de spaimă; te 'nfioară,
 Adăst să se deștepte.

VECINA

Sărmana domnișoară!

ZELIA

Sînt ani vre-o cinci spre zece, de cînd la dînsa stău,
 Părinții ieî aproape țărani, de și ierau
 Burghezi, atunci murise. Iel, frate-său, abia
 De doi spre zece ani; iea două-zeci avea
 Și-era întreagă mumă, cu-o inimă-așa mare.
 Orfanul venea, vesel, din clasele primare
 Cu crucea tot de-a-una, frumos ascultător.
 Și mîndră iera dînsa în fața tuturor
 Că Jean al ieî, ieșise copil, între copii.
 L-au dus la Seminaru, și iel cu drag primi;
 Acolo luase premii și cel d'întîu iel fuse;
 Un văr bogat atuncea, s'o iea dînscei propuse,
 Iera frumoasă, sveltă, cum n'ar fi vrut s'o iea.
 Jurase de mult însă a rămînea așa,
 Și refuză. Pe frate îl lua drept apărare
 «Cînd va fi preot, cine 'i-a face de mîncare?»
 Zicea ica și ținîndu'sî cuvîntul dat o dată
 Rămase pentru dînsul, și-a lui pe viața toată.
 Ca ieî să se iubească doi oameni, n'am văzut.
 Și iel ie mort acuma, ucis, cît ie știut.
 Ie groznic, ie oribil! Cînd la Belleville vicar

A fost numit, aicea, un sat descult, murdar
 Am murmurat; de-atuncea aveam icu' presimțire;
 Dar dînsa mai serioasă, cum nu iera din fire
 «Va ști să răspîdească, acolo mai mult bine»
 Mi-a zis atunci și astă-zî aminte tot mai ține.

podidind-o plînsul

Isuse Dumnezeie! Ce moarte! Ce durere!

VECINA

O da! ie-așa, ție groaznic!

VOCEA d-rei ROZA *din odaia din stînga?*

Zelia.

VECINA

Vezi ce cere!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ZELIA

S'a deșteptat de sigur. Mă țieartă, însă pleacă.
 Má voi trudi, durerea să fac să ție măi trecă.
 De te-o vedea pe tine, de sigur ca-ți-a spune
 Durerea'î sdrobitoare; să plîngă iar s'a pune
 De-acolo mi-țieste teamă, că 'ncepe nebunia.

VECINA

Mă duc; la revedere 'ncurînd, mamă Zelia. *(Iese)*

SCENA II^a

D-șoara ROZA, ZELIA. *D-șoara Roza în rochie neagră, întră cu un aier de nespus chin, aproape împleticîndu-se. Zelia se duce cu grabă către ție și o susține.*

ZELIA

Sînteți puțin măi bine;

D-șoara ROZA

 Ieū? Cum? Ie-adevărat
 Dormit-am; însă visul oribil ce-am visat;
 Toți prinșii, zidul cela și pușcile.... Ie oare
 Odihnă, somn și ăsta? Mi-c gîtul sec, mă doare,
 Mă 'n nadușe. 'Mi-e sete.

*Se așează pe scaun. Zelia îi aduce un pahar
 cu apă pe care'l bea cu aviditate.*

 Cum, tunurile-acu
 Aū stat. In visu'mî par'că.... Se bate încă?

ZELIA

Nu!

Invins-aū federații, la Pere-Lachaise, se zice.

D-șoara ROZA

Așa îc, nu îc zgomot. Ie ordine pe-aice.
 Frumos îc și afară. Parisul nici o dat
 De soarele din Iunie n'a fost așa scaldat.
 Grădina îc frumoasă. Miroș chiar trandafirii:
 Iși rid de chinul nostru. Cumplită'i legea firii!
 De suferi or iești vesel nimic nu 'și schimbă firea
 Și paserile stupide 'și îngină ciripirea,
 Și flori nesimțitoare se 'mbată de căldură,
 Se leagănă în soare, petrec de a mea ură,
 Exală 'n jur parfumuri; îei risul și îc plinsul,
 Lor prea puțin le pasă că 'l-aū ucis pe dînsul.

Suspînînd în plîns

O! unde iești acuma, de ce, de ce-ai murit?

Zeliei.

Pe-aci n'a fost niminea, pe vreme ce-am dormit?

ZELIA

Vecina noastră l lanșă.

D-șoara ROZA

 Din colțul stradi 'mî pare?
 Familie săracă ce-adesea ajutoare

Primise de la dinsul. Și moșul lor prin Țel, tot,
Ospiciul îl primise.

ZELIA

Apoi domnul preot.

D-șoara ROZA *brusc*

Nu vreaŭ să'l văd.

ZELIA

Și oare de ce scumpă stăpînă ?
Iubea pe-al vostru frate cum își iubește-o mină.
Stăpînul micu pe dinsul, de-asemeni îl iubea
Ca să vă consoleze, Țe datoria sa.

D-șoara ROZA

A zis că se întoarce?

ZELIA

BCU Cluj / Central UrIndată. Library Cluj

D-șoara ROZA

Fie, vină!

Iubea pe Jean, greșisem. Cu toate astca, dacă
Intîiu va vrea să'mi spuie, să ȃert? Să ȃert? Și dacă !
Atît mai rău de dinsul. Blestem și nu ȃertare,
Simțesc că prea mult sufer; Cum îndrăzni-va oare
Cînd crime-ast-fel se 'ntimplă să 'mîspuie de dreptate
De Dumnezeu să 'mî spuie, or de-a lui bunătate?

Zelie!

De-acuma te poți duce.

Zelia țese.

SCENA III-a

D-șoara ROZA *singură*

Am să trăesc ieŭ oare ?

Căci sînt! Vor fi de-apururî, tot casurî trecătoare
Și ceasul ăsta leneș, încet, încet, de veci
Cu glasul stins va zice la zi, la noapte «trecî»!

Cît nu îți stă în voie să mori cînd vrei și iacă
 Cînd vrea, acum nu's moartă, și cît o să mai trecă.
 O fi departe moartea, ce-aștept și nu mai vine;
 Și anii lungi vor trece și-or trece peste mine,
 Lăsîndu'mi tot durerea, tot vie, crescătoare
 În sinu'mi, buruiană, de veci mistuitoare;
 Și ramurile'i vor crește, s'or prinde-adînc de tot
 M'or sfișia pe mine: o vrea și am să pot.
 La țară, se omoară cînd numai poate duce
 Vre-un dobitoc vieța. Dar ie, ie ce m'oi face!
 Mi-a, omorît pe frate, copilul prea scump mie
 De ce-ași mai trăi oare, cînd nu'l mai am. Să fie
 Din cei talhari, vre unul, să'l am coala în față
 Să'l scuip în ochi și 'n urmă, cu mîna'mi să'i ia viața.
 Că 'i-a învins așa ie; dar cîți nu sînt fugiți,
 Cîți nu s'ascund, și încă cîți nu's adăpostiți
 De vre-unul și-altul care le dă adăpostire;
 Și Dumnezeu n'a face, nimic spre pedepsire.
 Prea răi înfamia, de-acum aicca stic;
 Omorul cel nișelnic, m'a renăscut femeie
 Gîndirile'mi pioase, de-acuma stîns sînt,
 Sînt din popor, pămîntul se 'ntoarce la pămînt.
 N'a să'mi apese chinul vorbindu'mi de iertare,
 De cerul lor, or știu ie de ce, or de sperare.
 De ieri 'mă-am bătut plînsul, otravă ce nu minte
 Dar care 'nțelepțește otravă ce dă minte,
 Văd limpede, și dacă mai zic că'i Dumnezeu
 Cu toții mint, căci răul triumfă tot mereu.
 O! dacă ie, de sigură, ie rău, făr' de putință
 Căci inocentul moare și știe și 'ncuvință;
 Căci ia în parte'i demoni și ingeri'i gonește,
 Căci îmi oprește gîndul, ce'mi strigă tot «lovește»,
 Iel, Dumnezeul cărui iubire-am strîns în piept;
 Nu cred nimica. Vie preotul, îl aștept.

Pe cînd ie zicea ultimele cuvînte, un preot bătrîn cu părul alb a intrat priu fund. Străbate mica grădină și se oprește în ușe. D-șoara Roza îl vede

Ie iel.

SCENA IV-a

D-șoara ROZA, PREOTUL

PREOTUL *apropiindu-se de ieă*

Scumpă copilă!

D-șoara ROZA *cu un glas întretăiat*

Vă mulțămesc părinte

De vizită, dar iacă vedeți, or ce cuvinte
 Mă turbură 'mă-ia pacea... Sint foarte disperată;
 Vom mai vorbi, așa ie, curînd... or altă dată.
 Știu bine că la dînsul țincați... o știu, dar mie
 Cînd îmi aduce-aminte, mă prinde nebunic,
 Turbarea mă apucă... de ce nu'mi dați odihnă?
 Lăsați să'l plîng în pacc, lăsați să'l plîng în tihnă.

plînge

PREOTUL

Sint indiscret, așa ie și mă retrag; știam
 Că-a suferit martirul un frate și voiam
 Să'ți spun numai vorbă, să'ți spun dor ăst cuvînt:
 «Femie nu'l mai plînge, iel în cerul sint»

D-șoara ROZA *tresărînd*

În cer. Știam prea bine, răspunsul ce m'asteaptă
 Ie 'n cer iubit'u'mi frate zici tu; dar tot așa ie
 În strada Haxo-acolo, cu morții într'o claie;
 De sînge plin și vînat, străpuns de-atîtea rane,
 Sint drepte toate astea, sint drepte nu sint vane.
 Ieă nu pot a străbate cu ochiu'mi omenesc
 În cer, să'l văd pe dînsul; în schimb însă 'i zăresc
 Cadavrul, nu'i minciună, și cum nici moartea 'i nu ie
 Is toate-adevărate și cei ce au să'l puie,

In groapă și țărină urni-vor peste ie!,
 Mi-or îngropă și mie credința 'n ceru-acel.
 In cer. De-apururi cerul. Pricepî? Pe dînsul cînd
 Il luaü ca să'l ucidă, pe Jean preotul blînd,
 Splendid măi lucea cerul, iera frumos și albastru,
 Pe dînsul nu'l măi mișcă nici moartea unui astru.
 Sodoma și Ghomora dor l-au putut mișcă.
 Te uita ce semn ie ast cer, credința ta;
 Parisul arde 'n flăcări, și gîrle curg de sînge;
 Și cerul tău tot rîde, tot rîde 'n loc de-a plînge
 De sigur ie mic lucru și cerul nu'l ia 'n seamă.
 O cerul tău!. Eî bine ascultă și te teamă:
 Suroră ieü de preot, imi rid de cerul tău,
 Imi rid căci ie himeric, nu ieste, or ie rău
 Am zis. De-acum blesteamă.

PREOTUL

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu blestem, plîng cu tine;
 Blestemurile tale nimic nu miră 'n mine,
 Nici chiar le-aud și cerul le-aude și le icartă.
 Acolo însă 'n ceruri, sințenia ce-acum poartă
 In gloria'i printre ingeri, martiru'i turburat
 De a lui soră însăși, de blestemul ce-ai dat.

D-șoara ROZA *suspinînd*

A sint preot! ie mare 's prea mult nenorocită
 Mă iartă; nu 's stăpînă pe mine și greșită
 Mi-e vorba; da ai dreptul in raiu ie dus. Dar ieü,
 Cum vrei să'mi duc viața, răspunde-atîi iti ceü?
 Așa ie, știü, o simt chiar, mă tem și mă supun,
 Dar il iubeam atîta; iera atî de bun.
 Ieram măi mult ca soră, nenorocitul frate,
 I-am fost la 'nceput mamă, iubită intru toate.
 Mi-a fost in urmă tată ca preot și iubire
 Pastratu 'i-am atîta, cit n'am acum simțire.
 Voiam să staü cu dînsul ca fată-ascultătoare;

Pe omul ăst, cu firea distrată, visătoare
Îl îngrijeam ieú încă, ca pe-un copil al micu.
Și de-aia vezi acuma, ie chinul mult măi greu,
În mine îl iubește și fca dar și mama.
Și iel, ucis de dînșii, ucis, o blestemați!
Ce dulce ni-era traiul, cum ne iúbiam, uitați
Aci, de lumea 'ntreagă, departe, numai noi.
Aicea vezi, iel seara cu mine, amindoi
Citeam dupe mîncare. Ce fericire 'ntinsă:
Coscam de iel alături, de iel alături prinsă
De dragoste. Și ceasuri treccaú vorbind cu gîndul
Ne 'nțelegeam prea bine, o dragoste minîndu'
Și cum tăceam, adesea urmîndu-ne gîndirea,
Rupcam tăcerea dragă cu-acciași vorbă. Firea
Duiosă-a lui, plăcută, pe iea am dat norocul
Familia, mărițișul, și ia le-a ținut locul.
O inimă de soră, de fată 'mbătrinită
Ie-o dragoste curată, avere neclintită;
Avarii n'aú comoară măi sîntă, măi uitată,
Ieram atit de bine, lipiți pe viața toată.
Un ceas de pleca numai și gînd, îndrăgostirc
Măi sîntă măi frumoasă, ce'i da toată-a mea fire.
Iera a lui. Acuma, plecat pentru vecie.
Sfirșitu-s'aú cu toate. Ce'mi măi rămîne mie?
Dar nu iubite frate, de fel n'oi fi îngrată,
Pe nimenea lasă-voi să șteargă lăcrămată
Pe veci fața mea tristă. Consolă-se or care
Ie pierderea prea 'ntinsă și prea ie dorul mare.
Fericcea de-altă dată o ia recunoștință.
Mi-ai dat-o tu ș'acuma, plătesc cu suferință.
O, da! Număi de moarte 'ți murind, va fi ușoară
O bucurie crudă și o dulceață-amară.
Iubesc nenorocirca 'mî și beaú a mele lacrimi,
Voiesc ca și cu iele, o dată sfărămată'mi
Viața 'ncet să curgă, încet, încet sfirșască
Și lacrimi și dînsa și-atunci va fi obștească
Suflarea cea din urmă și ultimul suspin.

PREOTUL

Da, plîngi, înî place plînsu'ți trist suflet apostat,
 De lacrimile tale mereu, mercu' udat
 Va face să 'nverzească, deșertul ce-ai în piept;
 Vorbește-ți amintește de iel în somu, deștept,
 Iubește-ți suferința, și plîngi cît poți a plînge,
 Păstrează o speranță, ce chinurile 'nfrînge
 Că știe, că te vede cît suferi pentru iel.
 În față 'ți nu sînt preot, aci acum, alt-fel
 Privește-mă; bătrînul, prietenu'ți vorbește:
 Femeie 'n jurul nostru, în aîcr lin plutește
 Un suflet. Al tău frate ne-vede-ți spun; ie-aci,
 'L-aud spunindu'ți țic: Suroră de a mă fi
 Iubit atît de tare îți mulțămesc. Alină
 Durere și blestemuri și sufletu'ți închină.
 Dar plîngi, plînsul ie dulce, și pace 'n jur ți-adună
 Ieu sînt aci acuma, acum și 'n tot de-a-ună,
 Și bine cuvîntare'mî, va fi a ta; trăind
 În sufletul tău mare și 'n gîndul tău domînd
 Ne-om întîlni o dată. Trăiește și asupra'ți
 De-apururca veghîea-voî. Și gîndul tău îndrumă'ți
 În ceasuri de odihnă pe Evanghelia sîntă,
 Și 'n sintele cuvinte, ce inimă încîntă
 Auzi mă pe mine. Și în genuchî plecată
 În fața lui Christ roagă'l cu inima ta toată.
 Vedea-vei, cînd cu mine tot sufletul unindu'ți,
 Pe Christ cu buza î albă, de fîldeș, surîzîndu'ți.
 Săracii miluîndu'i cu mîna ta deschisă
 Simți-o-vei de miuc spre îei mereu trimisă.
 Creștină! Pînă 'n capăt urmează calea ta.
 Ie grea fără 'ndoială durerea, ie așa;
 Dar ieu te voi susține cu mîni ce nu se vede.
 Megi, plîngi dar te și luptă, și 'n mine tot măi crede.
 Nu te 'ndoî de mine: de ie saū nu tîrzie,
 Cea zi de odîlnire, așteapt'o, va să vie
 Și merită suroră, căci cerul m'a primit.

D-șoara ROZA

De-ar fi așa? Ah Doamne! Atit am suferit.
De-ar fi așa!... ei bine sint tare, saū voi fi.

Plingînd

Cînd vrei, atunci, de ce nu... de ce nu poți muri!
uoă detunătură de arme

PREOTUL *a parte*

O Doamne, tot se 'mpușcă!

D-șoara ROZA *care-a tresărit*

Ce ie? Ce se petrece?

Ăst sgomot din departe ce la urechi îmi trece...
Se 'mpușcă iar... O doamne! Comuna'i dărămată!
Ce scelerati!

cu un strigăt de triumf

In fine! Iei mor. Sint răsbunată.

PREOTUL

Ce groază! Printre dinșii ei sint nenorociți?

D-șoara ROZA

Te-apuci să'i plingă acuma, pe dragii tăi iubiți?
Dar nū ști, de-opotrivă că's ucigași, cu toți?
De fiare nu'mi-e milă, ca iele nici de hoți!
Cînd nici că poți pricepe cît rău ie'i nu împrăștie
Cît sînge vârs. Dar mie ce'mi pasă, milă nu'mi ie,
Cînd crima lor și-a altor nimic nu mă privește;
Ieu știu un singur lucru, un lucru ce'i negrește
In ochi'mi... Iei ucis-aū, pe frate-mieū, m'aude:
Pe iel 'l-aū ucis dinșii, ie'i fost-aū al lui gide.
Și'i drept, ie sint acuma, pe toți să îi stîrpească;
Detunături de pușcă mie imi sint cerească
Petrecere. Și dacā pe locul de supliciu
Le trebuie vre unul ca să 'ndirjască-alicui,
Soldaților să deie turbare, ieu ași fi.

PREOTUL

Vorbește o femeie? Atâtea grozăvii?

D-șoara ROZA

Ce ticăloși! Barbații, femeile, copiii,
 Ce pentru dînsul tată, ȧrau cu toții fii;
 Iei toți pe care dînsul atita îi iuba
 Și căroră chiear pînea de-atitea ori dedea;
 Toți ȧi, toți într'un strigăt, ȧrau pentru Comună,
 Gătiți la foc, măceluri, de patimă nebună.
 Și ȧel ținea la dînsii, al cerului miel blîud,
 Mansarda lor murdară, atunci cînd ucavînd
 Mureaui; de-apururi dînsul umplea de strălucire,
 Le aducea și pîne și vin și fericire;
 Cu ȧi împărțea totul, de astă-zi și de mîine.
 Și ȧi au fost aceia ce 'l au ucis, ca cîine.
 Atît cit pentru dînsii făcut-a ȧel, nu'î minte Cluj
 Să poate a pricepe. Te uită, vezi:

Deschide brusc un du'ap și ȧa un anterior vechiu și o pălărie:
 drept sfinte

Păstrez aceste. Uite: o ha'nă destrămată,
 O pălărie roasă. 'I-am zis imi pare-o dată
 Prea vechie 'ți-ȧeste ha'na, o altă 'ți trebuî; mic
 De tine'mi ȧe rușine, și bani sint în cutie:
 Atunci mi-a răspuns tainic «Vecinii ști de alături,
 Duval, vin de la dînsii, au cincî copii de lături,
 Cincî guri care cer pîne, și ȧel de lucru n'are,
 Femeia ȧe lăuză și n'au nici demîncare,
 Din casă'î dau afară, mai ȧeri au vrut s'o facă;
 Aceste foarte sigur, nici ție n'au să'ți placă;
 Cînd alții n'au nimică, un preot nu se 'mbracă
 Cu ha'ne noi. Cirpește-o cea vechie, pălăria
 Mai sterge-o și-o s'o ducă. 'Nainte sărăcia.»

Aruncă pălăria și ha'na pe un scaun

Și patru zile 'n urmă il luaseră chiezași;
 ȧeră ȧchis și nimeni nu protestă. Ce lași!
 ȧel, bun cu toată lumea, milos și plin de daruri

Alinător de patimi, de-atâtea grele-amaruri;
 Și cei iubiți de dinsul, de iel toți ajutați,
 Iși cîștigaū mîncarea de printre federați,
 Și 'n ziua de masacru ȧeraū acolo poate!
 A, îndrăsnestȧi să blestemȧi necazu'mȧi, ura'mȧi, toate?
 Cu glasul blind și dulce, atunci cȧnd ȧmȧi spuncaȧi
 Că iel ar fi aicea: minȧcaȧi, o da minȧcaȧi.
 ȧmȧi legenȧi suferinȧa, cu vorba ta frumoasă,
 Dar sint adusă-acolo de unde am fost scoasă;
 Impușce'ȧi pȧn' la unul tȧlharȧi, ȧs bucuratȧ
 Pe dȧnsul ȧcȧi, pe dȧnșȧi cȧi l-ȧlȧi, sint rȧsbunatȧ!

PREOTUL

Respectul haineȧi mele, ar fi sȧ ȧies de-aice,
 Sȧ nu mai calc pe pragu'ȧi și 'n casȧ'ȧi, or ce-ȧȧi zice,
 De-a nu lȧsȧ insultȧ mai mult a mȧ supune;
 Dar celeȧ ce vorbește ȧst-fel, sȧ ȧșȧ rȧsbune,
 De datorȧa'mȧi ȧeste, ȧȧ spune ȧst cuvȧnt:
 A cel ce pentru lume, murit-a pe Calvar,
 Iel dumnezeul cȧrui umȧi și pe altar
 Ișȧ celebra memoria, preotul-frate, sȧnt,
 Pe care ȧl insultȧ ieșirea ta dȧn minte,
 ȧe-un dumnezeū de pacc, de graȧȧi, rugȧmȧinte.
 Chiar frate-tȧū, atuncea murind, sint sigur foarte
 Gindea, ca lui Christ, dȧnsu'ȧ tot crucea'ȧ dat sȧ poarte;
 Nu moartea ȧnspȧmȧntȧ pe un chreșȧtin ca dȧnsul
 Puternic in credinȧa'ȧ. Cu gloanȧele ȧntr'ȧnsul
 ȧȧ pare dulce moartea, martir, eroū; cȧlȧul
 Ișȧ bine-cuvinteazȧ și moare. Tot ca rȧul!
 Cu inima strȧpunsȧ de chinu'ȧ greū și-amarnic,
 Iluzia rȧsbunȧrei a face'o ȧe zȧdarnic.
 Rȧsbunȧ-te, ȧeū unul nu te opresc, dar șȧȧi
 Cȧ Jean Morel preotul, ce nimenȧ n'ȧ huli,
 De-ar fi sȧ reinvie sȧ 'șȧ judece cȧlȧȧi
 ȧȧ iar ȧerta de sigur, pe ȧcȧ-cum zicȧ tu, rȧȧi.
 Adio.

D-șoara ROZA

Lași durerea în p̃ieptul m̃eū s̃a steie?
 Iel ier̃a bun și mare, ieu nu's de cit femeie!
 Și de-aia ucigașii ierta 'și-ar, cum îi place.
 Ieu ce s̃a fac de-acuma, ce fac, și ce m'oi face?

*plînge*PREOTUL, *în prag*

Te roagă!

iese.

SCENA V-a

D-șoara ROZA *singură*

Rugăciune! am vrut s'o fac ast'noapte;
 Mi s'a 'nceștat în gură și 'n inimă-or ce șoapte.
 Cînd gîndu'i plin de ură, de foc, de răsvrătire,
 Te roagă! Mai pot încă? Ce păcătoase fire!
 Să 'ncerc.

Iși ia mătânile și începe tatăl nostru

Tatăl nostru cari ieșți în ceruri, sîntească-se numele tău, vie
 împărația ta, facă-se voia ta în cer și pe pămînt....

Aste cuvinte încep a 'nfoară

Gîndirea. Pot or zice: facă-se voia ta?

Pînea noastră cca din toate zilele, dă-ne-o nouă astă-zî, și ne
 iertă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm....

Iertăm am zis? și cui or? Să iert ieu lor, o nu!

De martor Dumncezū ie, și sfinții toți, acu

N'am zis-o. Dacă-am zis-o de sigur am mințit.

Mătânile 'mî ard mîna, depa te (*le-aruncă*) s'a sfișit.

Și preotul zisese că iel ar fi ertat;

Ieu nu pot, nu! Durerea mă sfișie ca-alt'dat!

S'a dus și rugăciunea, înc'o speranță dusă,
De ieri încă-am simțit-o pe suflet că nu'î pusă,
Și-acuma *Tatăl nostru*, nu pot nici a'î sfinși.

*În acest moment, un om cu capul gol, cu o vestă de federat
cu patru galoane de argint intră repede prin fund pe poarta
grădinei, pe urmă, după ce s'a nîtat în stradă în dreapta
și în stînga ca pentru a se asigura că nu l-a văzut
nimeni străbate grădina și se oprește în prag.*

SCENA VI^a

D-șoara ROZA, JACQUES LEROUX

JACQUES LEROUX, cu o voce rugătoare

Asil !

D-șoara ROZA, surprinsă, speriată Cluj

Ah !

JACQUES LEROUX

Fieți milă. La adăpost a fi
Mă lasă. Vreaș scăpare. Mi-aș rătăcit de urmă ;
Nu m'a văzut nimeni că intru-aci ; pe urmă
Ți-o'î spune tot, acuma dă'mi adăpost, scăpat
Să fiu. Te rog răspunde : imi dai ?

D-șoara ROZA a parte

Un federat

La mine-aci ?

JACQUES LEROUX

Ascultă. Invins sînt, mă urmează
Și caut a mă prinde, ca fiara cînd turbează.
Cu Versalieni pe urmă, fugar și ostent
De mi-or vedea haîna-asta, de sigur am murit.
În fugă'mi văzuî gardul grădinei, l-am sărit.

Femeile sînt bune, aū inimă frumoasă
 Și ai să'mi dai azilul, așa? o fi miloasă!
 Mi-e teamă să mă banuî de crimele de ieri,
 N'am omorît pe nimeni și-o jur. Ce imi mai ceri?
 Un colț dor dă'mi, și sta-voi ca îngropat o zi,
 O zi numai, dor una, și mînc voi fugi.
 Un om care se luptă ca toți cei l-alti, îcū sînt,
 Gonește-mă și mînc n'oi mai fi pe pămînt.
 Un om tic scump, părinte, fiu, frate, or bărbat,
 În numele'i mă scapă. În fața ta plecat
 Gonitu'ti cere milă, învînsul libertate,
 Pe ce-ai mai scup în lume, pe tată, fiu, or frate.

D-șoara ROZA

Pe frate? Pleacă'ti capul, ascultă și 'ti aminte;
 Un frate? Aveam unul și nu'l mai am. În mînte
 Răspundă'ti al lui nume la toată vorba ta,
 Ie Jean Morel preotul, ucis de voi, o'da! Cluj

JACQUES LEROUX

O! sint pierdut!

D-șoara ROZA

Așa îc, pierdut o ai ghicit,
 Pierdut, și ieși de'ti place din casa mea, bandit;
 Te-oi urmări afară, în stradă 'n plină lume,
 Și voi răcnî, pe tine strigîndu-te pe nume;
 Și moartă, cu cuțitu'ti împlînt întreg în sin
 Te-oi urmări și-atuneca, strigîndu-te «asasin».

JACQUES LEROUX

Dar nu sînt, ti-am jurat-o; îeram la baricade,
 Ca or și care altul bătutu-m'am; se cade!
 Și crimele... îc groaznic! Dar nu sint vinovat.
 O grație, iertare.

D-șoara ROZA

Chiar lacrimi de sînge
 Să verși, și-ei pierde timpul. De geaba ei mai plînge.

Cum, ȳcū, pe tine ? Grație sã știu cã ȳcū ȳi-am dat ?
 Te am, și te voi ține, și curței marțiale
 Te-oî dã. Plãtesc cu asta, toate crimele tale.
 Tu mie'mî ceri ȳertare ? tu cap de ucigași ?
 Vezi bine, de-a ta soartã, de-acum poți sã te lași
 De fel nu te ajutã și vorba-a-ta suflare
 Vezi bine, tot aicea imi strigã, rãsbunare :

luind hãina și arãtându-i-o

Și hãina asta'mi strigã. Ie hãina lui, purtatã
 Atunci cînd sînt și mare la toți le ȳera tatã ;
 Tie mișel, ȳertare ? Nici ȳcū nici ȳel ȳi-o dã.
 Ajungã'ȳi rugãciunea, destul.

JACQUES LEROUX

Ei bine fã !

Denunțã, dute, strigã, destul te-am implorat,
 De cît mișel și liber, mãi bine mort șoldat.
 De moarte'mi sã te bucuri mãi mult, strigînd le spunii
 Cã's Jacques Leroux ȳcū asta, și membru al Comunii.

D-șoara ROZA

Cum tu ?

JACQUES LEROUX

Icū, da ! ȳi-ȳe 'ntreagã de-acuina veselã,
 Sînt membru al comuncii, mãrește'ȳi bucuria.
 Și legea de-apãsare o am respins-o ȳcū.
 Uram pe bîrfitorii, bunului Dumnezeu.
 Atit ȳe tot. De astã-zii cunosc cît prețuiește
 Ipocrizia milei de preot ce-o sfințește ;
 Femeie fãrã suflet, ascultã-mã ce'ȳi spun:
 Aceia ce'n bisericii, se pare cã se-adun
 Ca sã adore zeul, ce Christ cu toți ȳ-au zis.
 Primeste pocãința, și iartã un proscris.

D-șoara ROZA *a fãrte*

Aceleași vorbe doamne, pe care-odinioarã
 Mi le spunea și dînsul.

S C E N A VII^a

D-șoara ROZA, JACQUES LEROUX, ZELIA

ZELIA *intrînd repede*

Stăpînă! domnișoară!

Soldații sînt în curte, și vor să urce sus.

vede pe Jacques Leroux,

A!?

D-șoara ROZA

Lasă-ne și du-te.

*Zelia iese prin stînga*D-șoara ROZA *a parte* Library Cluj

Adevărat a spus

Preotul. Îi iertă îel, o simt în piept aci...

JACQUES LEROUX

Trebuie să mor. Adio copiii, nevastă, și

Tu om, fă'ți datoria și soarta'ti împlinește.

D-șoara Roza, ia după scaun haina și pălăria și le întinde cu o mîină lui Jacques Leroux, pe vreme ce cu cea l-altă îi arată ușa din dreapta.

D-șoara ROZA

Te du și te îmbracă, alît cît vreme ăeste,

JACQUES LEROUX *mirat*

Icū?

D-șoara ROZA, *cu un gest foruncitor.*

Du-te!

Jacques Leroux ia hămele și iese în dreapta pe vreme ce d-șoara Roza cade pe un scaun.

SCENA VIII-a

D-șoara ROZA *singură*

Îie-ți voia, preot și iubit frate,
 Creștin, martir! Acesta îe gidele tău poate,
 Dar sora ta te-ascultă, și voia ca să-ți facă
 Cu haîna ta martire, pe ucigaș îmbracă.

SCENA IX-a

D-șoara ROZA, UN OFIȚER, SOLDAȚI
Un ofițer urmat de cîțiva soldați, întră repede prin fund.

OFIȚERUL, *foarte iritat, oprindu-se în uze,*

Iertă-ți-ne rog, Doamnă; un comunist se-ascunde
 În stradă-aci. Un șef. Îl vom găsi or unde.
 Răspundeți-ne Doamne, văzutu'l-ați; luați seamă
 Că de'l ascundeți nu știu, de ce-are să se teamă
 Și dumneata și dînsul. Vom căută.

D-șoara ROZA

Îmî pare

Că ați greșit și asta mă miră atît mai tare
 Cu cît nu luați în seamă, în ce loc sunteți;
*Ofițerul își plîmbă privirea împrejur, vede crucifixul, statuca,
 tabloul sînfilor și se dă un pas înapoi puțin incurcat.*
 credeți

Ași fi prea fericită, de-a-și ști, și nu vă temeți
 Că nu v'ași spune. Insu'mî sînt foarte îndîrjită
 Pe comuniști. De'l prindeți ași fi și-îeu mulțămîtă.

*În acest moment Jacques Leroux îmbrăcat cu haîna de preot,
 cu pălăria pe cap, apare în ușa din dreapta, vede soldații,
 se oprește cu de piatră, D-șoara Roza îl arată ofițerului.*

Cu frate-micî stăm singuri.

OFITERUL. *scofîndu-și chițitul la vederea preotului*

Iertați-ne părinte
 Ie o greșală doamnă, iertați-ne!
oamenilor lui
 'Nainte!

S C E N A X^a

D-șoara ROZA, JACQUES LEROUX

JACQUES LEROUX *întinsînd mîinile către D-șoara Roza*

O amintire scumpă păstra-vă-voi pe veci!

D-șoara ROZA

Destul, nu mulțumire ; cu hațna asta treci
 Ori unde și ești liber, de grabă-acum să pleci,
 Te du !

*Jacques Leroux, urmat de gestul poruncitor al D-șoacrei
 Rosa se îndreptează încet către ușa din fund și iese.*

S C E N A XI^a

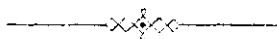
D-șoara ROZA *singură, luînd mătăniile după masă*

Iert ca și tine. De-asupra mea veghiază,
 Sfîrșitul rugăciunei, îmi bine-cuvîntează.

Ingenuchie și reia rugăciunca nesfîrșită

Iartă-ne nouă greșalele noastre precum și noi
 Iertăm greșiților noștri, și nu ne duc în ispită
 și ne mîntuiește de cel rău, amin.

Cortina cade.

CU OCHII MARI ȘI VISĂTORI

(TRIOLET).

*Cu ochii mari și visători
Indură-te și mi iese în drum:
Imi place mult să mă 'nfior
Cu ochii mari și visători.*

*I-aș sărută de alitea ori
Pe-ai mei de ceci stăpini acum
Cu ochii mari și visători
Indură-te și mi iese în drum.*

Dem. Moldoveanu.

TEATRUL NAȚIONAL

Impotriva strigătelor *unui stal*, în contra direcției actuale a teatrului nostru, constatăm cu multă bucurie că Teatrul Național s'a desmorțit și putem spune cu sufletul liniștit, că avem teatru.

Am fost veseli când pe afișul care anunța deschiderea teatrului, am citit că se vor reprezenta pe lângă o mulțime de drame și comedii, localizate și traduse, câte-va originale cum : *Rosamunda*, o tragedie a unui tânăr și talentat artist al teatrului, D-l Leonescu ; *Revegatul*, o dramă a cunoscutului publicist D-l M. Di-itiade, și două comedii originale ale tânărului autor D-l A. din Dorna : *După moartea*, și *Lumea nouă*. Ne aducem aminte de mai anii trecuți când pe afiș nu citeai de cît localizații și traducții, ciul scena Românească devenea, Franțuzescă, Nemțescă, și acesta chiar prin originale une ori, și simțem veseli, prea veseli azi, când vedem patru lucrări originale, care sînt teaur, față cu nimeniul din trecut.

Aceuză-se direcția teatrului, strige *stalurile* cât or vrea, mai tot publicul Bucureștean însă aprobă această direcție, și acesta o constatăm de acolo că de la deschiderea stagiunii până azi teatrul a mers foarte bine, cu toate că nu s'a reprezentat nimic original până acum.

Or în ce ar fi de vină biata direcție ? Că nu reprezintă lucrări originale ? Dar de unde să le ia ? Când cei care critică sau mai bine zis strigă nu scrii nimic pentru teatru ; când sînt atît de puținii cei care și ia inima în dinți și lucrează pentru teatru. De vină e direcția că joacă sau a jucat numai „Femeile Noastre“ numai „Voevodul Țiganilor“ ? Dar ce să faci biata direcție, când puținele originale de acum un an nu aî plăcut onorabilului *P. T. Publicum* ? Ar fi vrut criticii, injurătorii, să se ție pe afiș „*Marcela*“ ? La a treia reprezentație nu mai avea nimeni în sală o știu bine. Să se reprezinte continuu „*Năpastea*“ ? Dar dacă publicul și *Gazetele*, aî năpăstnit fără să priceapă pe bietul D-l Caragiadi ? Trebuia să se închidă stagiunea sau mai bine Teatru cu totul, căci n'ar fi avut cu ce să se întreție.

Direcția pôte da să se traducă, pôte da să se localizeze piese cari aî avut succes pe scenele străine, dar nu pôte porunci autorilor : scriți originale, pentru D-zei ! Ar trebui puțină judecată stalurilor când s'apucă să batjocorască. — Ie ușor să scrii critice, dar e greu să spui ceva în critice.

Ne-am înțeles.

Stagiunea acestuia s'a început cu o seară, închinată memoriei lui Alexandri. S'a reprezentat „Fântâna Blanduziei și o polologhie, ba nu, o apologie în versuri a d-lui Ascanio : „La momântul Poetului“. De seara asta n'avem ce spune. I se cuvinea lui Alexandri atâta cinste.

Am mai văzut la teatru o dramă tradusă din nemțește de d. Steriade : *Eca*. Frumoasă piesă, prea frumoasă, dar păcat că e nemțească. Mai rece nici că se poate. Acî am putut să observăm încă o dată talentul lui Notarra. Rolul lui 'I-a făcut să arate în contra tuturor anti-Notariștilor, că e un artist de valoare. D-l Manolescu în rolul lui Elimar, a fost în sfera lui. E un rol care i se potrivește de minune. Ș'apoi cu drept cuvînt, cam ce nu i se potrivește lui Manolescu. Asemenea și D-na Romanescu.

Dar cadrul revistei noastre nu ne permite să vorbim atît.

Ne vom mărgini a vorbi de piese numai, de jocul artiștilor vadă gazetele zilnice.

S'a mai jucat o comedie tradusă de D-l Brăiloin „Amintiri din Caucazia“ o farsă plină de spirit franțuzesc, care totuși n'a plăent onor. P. T. Publicum (!?) De ce ? Iel știe, noi nu !

D-l Bengescu a tradus drama D-lui Eunery „Martira“. Bine-a făcut că a tradus-o, ie o piesă frumoasă, dar care ne ie impusă fiind că ie afișată de-asupra numelui D-lui Bengescu.

Avem prea puțin loc în Nr. acesta ca să continuăm. În Nr. viitor ne vom ocupa mai mult, și pôte vom și avea de ce ne ocupa.

Până atunci: La revedere

Biletul redacției.

APROBAȚIUNEA

D. Doctor N. Dimitropol, medic al Căilor ferate și al spitalului Filantropia din București, scrie despre apa anti-apoplectică a d-ului Roman Weissmann următoarele:

După ce am avut de mai multe ori ocaziunea de a prescrie bolnavilor mei apa anti-apoplectică a D-ului Roman Weissmann, sunt în măsură de a mă pronunța asupra acestui medicament. Am orôre de medicamente înconjurate de prea multă reclamă, dar bunele efecte ale acestei ape pentru unele bôle mă obligă a declara ceea ce urmează:

Acosta apă este de o eficacitate incontestabilă pentru toate nevralgiile, și mai ales nevralgia facială. Ea dă rezultate foarte bune în contra migrenei și mai ales a acelei care depinde de o stare nevropatică generală. Ea produce efecte minunate în contra congestiunilor cerebrale, amețeli, văjii-turi și alte simptome apoplectice.

Dr. N. Dimitropolo.

București, 15 Octombrie 1890.

NB Broșura despre boale nervoase se eliberează fără plată de către d-nii farmaciști: *Cinrea*, Strada Tâpșani, la București; *Ziegler*, la Ploesști; *Gherman*, la Buzău; *Cotesiu*, la Focșani; *Karakusch*, la Galați; *Petsalis*, la Brăila; *Chefala*, la Constanța; *Keresztes*, la Roman; *Herzenberg*, la Iași; *Hâdul*, la Botoșani și *Cosoveanu*, librărie la Craiova.—Cererile din provincie a se adresa d-lui *I. Calin*, la București.

Director proprietar Eduard M. Adamski